

JOSÉ VRIENS

Volg je droom

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

1

Begrafenissen en huwelijken waren van die gelegenheden waar je je hele familie weer een keer bij elkaar zag. Neefjes en nichtjes bleken opeens ouder, langer en dikker te zijn geworden. Ooms en tantes waren krommer, kleiner en eveneens ouder. De tweede generatie nam verder toe door aanhang en voortplanting, terwijl de eerste generatie met steeds minder mensen kwam te zitten door wat men noemt een natuurlijk verloop. Demi was er met haar moeder heengegaan.

Oom Pieter was de oudste broer van Simone. Hij was negenenzestig jaar geworden. Niet oud, maar een vrij normale leeftijd voor de familie van haar moeder. Geen enkele Kolebrand werd ouder dan zeventig jaar. Simone noemde het de vloek van de Kolebrands. Demi weet het aan toeval. Het zou in ieder geval nog een jaar of dertien duren voordat haar moeder aan de beurt was. Simone was pas zesenvijftig.

Oom Pieter was altijd Demi's lievelingsoom geweest, vandaar dat ze speciaal vrij had genomen om bij de begrafenis te kunnen zijn. Derk hield niet zo van familieaangelegenheden en ging haast nooit met haar mee.

Simone was ook alleen, dus gingen ze samen. Demi's vader was de grote onbekende in haar leven. Altijd geweest en dat zou waarschijnlijk altijd wel zo blijven. Simone was niet zo mededeelzaam als het onderwerp 'vader' ter sprake kwam.

'Demi, Simone, wat leuk jullie weer te zien. Al is de aanleiding natuurlijk een stuk minder prettig,' verzuchtte Coby, die met het wegval- len van haar broer Pieter automatisch de oud- ste van het stel werd. Ze zoende de lucht naast hun wangen. 'Je ziet er goed uit, Simone.' Haar ogen keurden de gestalte van Demi's moeder.

Klein, volslank, geblondeerd, kort haar en met een zonnebankbruine kleur. De zwarte jurk was nieuw en zat haar als gegoten. De hooggehakte zwarte pumps maakten haar een paar centimeter langer zodat ze net tot aan De- mi's schouder kwam. Simone was zoals altijd perfect gekapt en opgemaakt.

Het parfum van tante Coby prikkelde Demi's neus. Ze snoof en bewoog met haar neus om de irritante kriebel kwijt te raken. Dat hielp niet. Ze wreef met haar vinger langs haar neus, wat het alleen maar erger maakte.

'Wat trek je een raar gezicht, Demi?' vroeg Coby verwonderd.

‘Ik moe nie-e,’ wist ze uit te brengen, met haar tong tegen haar gehemelte duwend. Dat scheen te helpen, had ze eens ergens gelezen. Nu helaas niet. Wapperend met haar hand voor haar neus, haar ogen samengeknepen en paniekerig in haar handtas zoekend naar een zakdoekje dat er toch echt in moest zitten, vluchtte ze naar het toilet. Daar stond helaas een lange rij wachtenden van de vorige rouwdienst.

Eindelijk had ze in haar tas een pakje zakdoekjes gevonden. Waarom werkte dat verkeerde plakkertje nu niet mee? Tranen liepen inmiddels over haar wangen. Met beide handen rukte Demi aan het pakje dat op geen enkele manier open wilde gaan.

‘Gebruik de mijne maar,’ klonk een diepe mannenstem achter haar.

Een gesteven witte zakdoek werd in haar handen gedrukt. Opgelucht liet ze eindelijk die nies ontsnappen en trompetterde hard in de zakdoek. Van verschillende kanten werden afkeurende blikken op haar geworpen. Demi grijnsde schaapachtig, snoot haar neus nog een keer en gaf de zakdoek aan de rechtmatige eigenaar terug.

‘Houd hem maar als aandenken,’ mompelde hij met een glimlach rond zijn mond.

‘O, sorry,’ grijnsde ze schaaпachtig. ‘Als je me je naam en adres geeft zal ik hem uitwassen, strijken en weer terug bezorgen.’

‘Niet nodig. Ik heb er nog meer.’

‘Oké, bedankt in ieder geval.’ Demi bekeek haar redder in nood nu iets beter. Zijn stem klonk aangenaam. Het donkere, bijna zwarte haar, golfde licht. Het was wat aan de lange kant, maar het misstond hem niet. Zijn huid had een natuurlijke, licht gebruide tint, witte tanden, goed figuur, alsof hij dagelijks in de sportschool te vinden was. Dat kon zelfs het donkere pak niet verbergen. Kortom, een stuk zoals je ze alleen in de film tegenkwam. Hij had iets exotisch en buitenlands over zich. Wauw, was dit ook familie van haar? Ze had hem nog nooit eerder gezien.

‘Demi Kolebrand,’ stelde ze zichzelf voor.

Een stevige, warme hand omklemde de hare. ‘Bernd Haverkamp, aangenaam kennis met je te maken.’

Ze kreeg het warm onder die onderzoekende ogen die haar geamuseerd bleven aankijken.

‘Ben je familie, of een kennis van oom Pieter?’ De meest voor de hand liggende vraag die haar op dit moment te binnen schoot.

‘Oom Pieter?’

‘Pieter Kolebrand, de man op wiens crematie je bent.’

Op dat moment kwam een medewerker van het crematorium vragen om stilte. Hij legde in het kort uit wat de bedoeling was.

Demi glimlachte verontschuldigend naar Bernd en zocht haar moeder weer op.

‘Waar was je nou opeens gebleven?’ fluisterde Simone zacht.

‘Ik zocht het toilet om te kunnen niezen.’

‘Daar heb je toch geen toilet voor nodig. Met wie stond je te praten? Wat een knappe man. Ken je hem?’

‘Bernd Haverkamp. De naam zegt me niets. Is hij familie?’

Simone haalde haar schouders op. Ze rekte haar hals om de man nog een keer goed te bekijken. ‘Een kennis van Pieter misschien. Ik ken hem niet. Hij is zeker tien jaar ouder dan jij. Zou goed bij je passen.’

‘Mam,’ siste ze, ‘ik heb Derk. Koppel me dus niet aan iedere man die je ziet.’

De dubbele deuren van de zaal gingen open en ze liepen met de rest van de familie mee naar binnen.

‘Was het eigenlijk druk op de crematie van je oom?’ wilde Marjolijn weten.

‘Nee, buiten de familie en een paar oude vrienden was er verder niemand. Oom Pieter leefde ook al jaren als een kluizenaar,’ vertelde Demi. ‘Ik heb er wel een enorm stuk gezien, maar of hij familie is weet ik niet. Mam kende hem ook niet.’

‘Heeft dat stuk een naam?’ vroeg Anika terwijl ze een cherrytomaatje in haar mond stopte.

‘Bernd Haverkamp. Ik ken hem niet.’

‘Jammer, dus je kunt hem ook niet een keer aan ons voorstellen.’

‘Hij is veel te oud voor jou, Anika,’ vertrouwde Demi haar toe. ‘Volgens mam is hij zeker tien jaar ouder dan ik, en die zit er niet snel naast.’

‘Wat maakt dat nou uit? Leeftijd doet er niet toe als je van elkaar houdt,’ vond Anika.

Demi lachte vrolijk om het antwoord van de vierentwintigjarige vrijgezelle vrouw, die altijd op zoek was naar een volgende vriend, die nog beter en knapper en liever moest zijn dan de vorige.

‘Het is lang geleden dat we zo hebben gezeten, meiden,’ zei Marjolijn. Ze prikte nog een

overgebleven stukje feta aan haar vork en stak dat in haar mond. ‘Hmm, dat was weer heerlijk. Dit moeten we echt weer vaker gaan doen tijdens de lunchpauze. Minstens één keer per week samen hier eten.’

‘Helemaal mee eens,’ knikte Anika. ‘Dan hoef ik tenminste die avond geen eten voor mezelf klaar te maken.’

‘Kook jij nog steeds niet normaal?’ vroeg Marjolijn met verbazing in haar stem.

‘Zie ik er zo ongezond uit dan? Ik neem iedere dag een paar vitaminepillen en drink liters sap. Ik eet minstens één komkommer bij het eten en ik eet aan de lopende band rauwe wortels. Waarom zou ik dan nog koken? Er is niemand met wie ik rekening hoef te houden en ik ben nooit ziek. Wat wil je nog meer,’ antwoordde Anika triomfantelijk.

Demi trok een gezicht. Gatver, rauwe wortels, wat ze daar lekker aan vond? Maar ongezond zag haar vriendin er inderdaad niet uit. Met een figuurtje om door een lampenglas te trekken, haar fijn gevormde gezichtje en een forse boezem voor zo’n tengere vrouw. Haar gezicht vertoonde al een bruin kleurtje van de keren dat de zon voldoende fel had geschinen om buiten te kunnen zitten.

‘Je kookt om wat normalere vitaminen binnen te krijgen dan die uit een potje. Vlees, de broodnodige vetten en mineralen. Dat heb je nodig, Anika. Drink je weleens melk?’ wilde Marjolijn weten. Ze keek haar vriendin streng aan.

‘Melk? Daar ben ik allergisch voor. Vruchtenyoghurt vind ik wel lekker.’

‘Anika! Jij bent niet allergisch voor melk, dan zou je namelijk ook geen vruchtenyoghurt kunnen eten,’ viel Marjolijn op geërgerde toon uit.

Demi lachte zacht om het gekibbel van haar vriendinnen. ‘Zullen we nog een ijsje bestellen als afsluiting? En om te vieren dat we eindelijk weer eens bij onze favoriete broodjeszaak zijn wezen eten?’

‘Lekker,’ was Anika het met haar eens.

‘Weet je wel hoeveel calorieën daarin zitten?’ bracht Marjolijn ertegen in.

‘Dan neem jij toch koffie. Je hoeft geen ijs te eten,’ vond Anika. ‘Wat zeur je over calorieën, alsof jij op je lijn moet letten. Als Demi dat nu zei.’

Demi hapte verontwaardigd naar lucht. Ze was de stevigste van hen drieën, dat wel, maar niemand maakte er ooit een opmerking over.

‘Ik hoef niet te lijnen. Mijn BMI zit nog keurig binnen het gezonde gewicht.’

‘Een paar kilootjes minder zou beter voor je zijn,’ vond Marjolijn en ze trok daarbij een zuinig mondje.

‘Ik ben prima tevreden met hoe ik ben,’ hield Demi vol. Met een zwierig handgebaar streek ze haar lichtrode haar naar achter. ‘En ik neem lekker een ijsje, met slagroom!’ Ze stak haar tong uit naar Marjolijn.

2

Wat moet jij nou bij die notaris?’ wilde Derk weten. ‘Heb je iets geërfd?’

Voor de grote spiegel in de slaapkamer controleerde ze nog een keer haar outfit: een donkerblauwe, lange broek en een witte bloes met een heel fijn zwart streepje en met ruches langs de knoopsluiting. Hij viel tot net over haar probleemzone: haar heupen. Nee, niet te strak en hij tekende niet, constateerde Demi tevreden. Ze duwde haar rode krullen nog een keer in de juiste positie en zette haar lippen iets aan met een bescheiden kleur lipstick.

‘Geen idee. Ik ben uitgenodigd, dan ga ik er